

Com reconèixer una guerra quan la veus

Sobre la guerra de baixa intensitat del feixisme turc contra les regions alliberades al Kurdistan

Com reconèixer una guerra quan la veus

Sobre la guerra de baixa intensitat del feixisme turc contra les regions alliberades al Kurdistan (Rojava, Qandîl, Şengal...)

Sense esperar el dia X!

Estiu de 2022

Prefaci

El procés revolucionari a Rojava està entrant en el seu desè any. És important veure aquest procés en les seves diverses fases, que es diferencien, per exemple, en els agents involucrats, en l'equilibri del poder o en les formes dels conflictes. Algunes d'aquestes fases es poden datar de forma precisa i estan associades a esdeveniments que coneixem (la defensa de Kobanê a principis del 2015, l'alliberament de Raqqa a finals del 2017, la guerra d'ocupació turca contra Efrîn al gener del 2018, etc.). Altres canvis aparenten ser més progressius i únicament es poden observar amb retrospectiva. Aquest plantejament permet que visualitzem diferenciadament les condicions particulars en les que aquest procés s'està desenvolupant.

Sens dubte ens topem amb una de les qualitats més destacables de les companyes tant kurdes com turques que estan sobre el terreny, la d'estar constantment trobant noves vies que, fent servir aquest mètode, puguin garantir la continuïtat d'aquest procés de circumstàncies sempre variables. Observem aquesta exemplaritat en la forma en que van aconseguir aprendre de la derrota militar a Efrîn i en com l'exèrcit turc es va enfrontar amb una resistència més ben preparada a Serêkaniyê. També ho observem, per exemple, en la manera en que la guerrilla és constantment capaç de desenvolupar nous mètodes a les zones alliberades de les muntanyes de Qandîl. Aquest plantejament ens protegeix contra el dogmatisme i el curt-terminisme; permet que tota la societat de Rojava es dirigeixi cap a l'objectiu comú de defensar aquest procés.

Creiem que al moviment de solidaritat internacional amb Rojava li aniria bé utilitzar un mètode similar amb la finalitat de mantenir un fil conductor de solidaritat internacional que sigui constant i al mateix temps s'adapti als canvis. Actualment, - estiu del 2022 - el major enemic de Rojava és l'Estat turc. Un dels arguments més importants d'aquest llibret és que ens equivoquem en esperar passivament el Dia X, el dia de la "gran ofensiva" en què sigui imperatiu mostrar solidaritat. Per contra, la tàctica de guerra de baixa intensitat que avui Turquia està lliurant a les

quatre parts del Kurdistan és una amenaça mortal. I aquesta àctica de guerra en concret és bastant encertada des del punt de vista turc en tant que "normalitza" l'estat de guerra i dificulta la possibilitat d'un moviment ampli de solidaritat.

El primer esborrany d'aquest estudi es va escriure l'hivern del 2019-20. En termes generals va ser ben rebut, i les crítiques que va rebre, no va ser sobre una base científica, sinó perquè a algunes persones els semblava que el concepte de "baixa intensitat" comportava el risc de presentar aquesta guerra com guerra "menys seria", o "menys real".

Parlem clar: la guerra de baixa intensitat no només és una guerra real, dura i sagnant, sinó que és una guerra que amenaça la pròpia existència de la revolució de Rojava. L'objectiu d'aquest estudi és precisament conscienciar sobre aquest punt.

Està doncs a les nostres mans, colze a colze amb companyes a Rojava i Qandîl, actuar en conseqüència.

Com reconèixer una guerra quan la veus

I. Introducció

Des de l'alto el foc del 17 d'octubre del 2019 i la fi dels atacs militars clàssics de les forces turques en la guerra contra Rojava, la guerra contra la població kurda a Turquia, Síria i Iraq no s'ha aturat, sinó que ha pres una nova forma, combinant tres tipus de guerra teoritzats per estratègies: la guerra de baixa intensitat, la guerra híbrida i la guerra composta.

Les actuacions militars clàssiques han estat limitades i substituïdes amb una varietat d'accions hostils. Això inclou atacs selectius, crema de

cultius, bombardejos dirigits amb drons, atacs amb proxies, provocació d'èxodes massius...

En només sis setmanes d'alto el foc després del 17 d'octubre del 2019, les forces armades turques van perpetrar 143 atacs a àrees rurals de Rojava, 42 bombardejos amb drons i 147 amb bombes mitjanes i bombes d'artilleria. Van fer batudes a 88 llocs, mataren centenars de persones i en desplaçaren 64.000.

No només per als mitjans de comunicació, sinó també dins del moviment a Rojava, el sentir general era que la guerra s'havia "suspès".

Rojava amb prou feines apareix als telenotícies i el moviment de solidaritat com a molt, està dubtant i preparant-se per la "Gran Guerra", la gran "ofensiva" de les forces armades turques contra Rojava, tal i com ha passat durant l'estiu del 2022.

Aquest estudi analitza les accions hostils dutes a terme durant alguns mesos de l'"alto el foc" del final del 2019 per part de Turquia i els seus proxies contra Rojava. Aquesta anàlisi és important perquè aquests no són casos aïllats, sinó components d'una estratègia ben planificada i pensada a fons. Això no només afecta a Rojava, com veurem més endavant, sinó també a altres regions alliberades del Kurdistan (com les muntanyes de Qandîl a Iraq) o espais on el moviment d'alliberament permet l'alliberament i auto-organització del poble (el camp de persones refugiades de Mexmûr, la regió yezidita de Şengal a Iraq, etc.)

Aquesta forma de guerra continua i suposa una amenaça mortal per a les regions alliberades del Kurdistan.

El moviment de solidaritat amb Rojava ha d'entendre aquesta amenaça i aprendre a respondre-la.

II. El canvi d'estratègia

No està clar el per què, l'any 2019 Turquia va desviar-se de la seva estratègia de guerra total (és a dir, una intervenció directa i massiva per part de l'exèrcit i les forces aèries turques) cap a una estratègia de guerra

de baixa intensitat. Pot ser les consideracions cap a les polítiques internacionals hi han influït. La resistència de Serêkaniyê l'octubre del 2019, que va demostrar que les SDF (Forces Democràtiques Síries) estaven més preparades que durant la batalla d'Efrîn (de gener a març del 2018), també pot haver tingut una influència en el canvi d'estratègia.

La guerra que actualment està lluitant Turquia contra Rojava combina tres característiques:

- És una guerra de “baixa intensitat”: Turquia no utilitza tot el seu poder militar de manera deliberada.
- És una guerra "combinada": Turquia actua més a través dels proxies que a través de les seves pròpies forces armades.
- És una guerra "híbrida": Turquia combina mètodes convencionals amb no convencionals, i accions polítiques, econòmiques i militars (per exemple, finançar una organització sense ànim de lucre pot ser un element estratègic). La guerra híbrida es produeix tant en camps de batalla convencionals i entre poblacions de la zona de conflicte, com a la comunitat internacional. Quasi totes les guerres de contrainsurgència són guerres híbrides.

Abans d'entrar a discutir els diferents aspectes d'aquesta nova forma de guerra contra les regions alliberades del Kurdistan (principalment contra Rojava i les muntanyes de Qandîl) ha de constar que diverses de les seves característiques ja existien abans de l'alto el foc de l'octubre del 2019. Turquia sempre ha utilitzat proxies i mitjans no convencionals. Allò que caracteritza aquesta nova fase és que els mètodes que abans eren complementaris ara són estratègics.

III. Els mètodes de guerra de Turquia

1. L'ús de proxies

Els proxies són més econòmics (és a dir, més barats) i políticament menys perillosos. No sempre són 100% controlables (alguns dels crims

de guerra comesos per proxies poden ser parcialment planificats i calculats per la política turca, altres poden simplement ser iniciatives dels proxies). Es poden distingir tres tipus de proxies: proxies directes (grups que depenen directament de Turquia, com la milícia Jaysh al-Sharqiya - Lleons de l'Exèrcit de l'Est, afiliada a l'Exèrcit Lliure de Síria - FSA), mercenaris (com la Divisió Sultà Murad, que és tan dependent de l'Estat Turc que aquest els va enviar a Líbia el gener del 2020 per defensar els seus interessos allà) i altres actors bel·ligerants que tenen la seva pròpia autonomia política, però els interessos dels quals coincideixen amb els de Turquia (i que reben ajuda de Turquia), com Estat Islàmic.

2. Atacs militars clàssics

Els atacs militars clàssics continuen. Succeeixen de manera prou ocasional com per generar la impressió de que són excepcions o accidents, però són suficients i eficaços per tenir una funció estratègica d'afebliment de la resistència en general. D'aquestes operacions, les més grans combinen atacs aeris, assalts terrestres i atacs amb helicòpters.

Al Kurdistan iraquiana, l'exèrcit turc va dur a terme grans operacions a finals dels anys noranta (Operació "Acer" del març al maig del 1995 i Operació "Martell" del setembre a l'octubre del 1997), i una nova operació executada el febrer del 2008, l'Operació "Sol". Més recentment, des del 28 de maig del 2019, una operació ha estat en progrés durant períodes considerablement llargs i amb una intensitat variant, sota el nom d'"Urpa". Aquestes operacions combinades (bombardejos i atacs terrestres) es van iniciar novament a la regió el 2020, concretament amb les operacions "Urpa de tigre" i "Urpa d'àliga"; les van seguir "Urpa de tro" i "Urpa de raig" durant el 2021, i l'última, l'anomenada "Urpa de tancament", segueix en curs des de l'abril del 2022. Al voltant d'uns 4000 soldats turcs estan involucrats en aquestes operacions.

3. Canvi Demogràfic

La intenció del canvi demogràfic és provocar moviments de població alineats amb els interessos estratègics de Turquia. Aquests moviments succeeixen en dues fases:

- En primer lloc, la població local és desplaçada. L'èxode de les persones assíries cristianes de Síria va ser provocat per una combinació d'assetjament, amenaces, terror (p. ex. imatges de presoners i presoneres crucificades pels soldats de la milícia de l'Exèrcit Lliure de Síria - FSA).
- Conseqüentment, les regions ocupades per les forces turques són repoblades; persones síries, sunnites i àrabs són reubicades en àrees estratègiques. Després de l'ofensiva turca del gener del 2018, 140.000 persones escaparen d'Efrîn per buscar refugi a altres cantons de Rojava. Aleshores, Turquia va ubicar més de 160.000 àrabs sunnites al cantó d'Efrîn. Venien de Ghuta, Idlib i altres regions que el règim sirianès havia pres als islamistes. D'aquesta manera, Turquia va canviar de manera metodològica i sistemàtica l'estructura demogràfica de la regió per erradicar la presència kurda. La majoria d'aquesta repoblació es fa de manera voluntària, ja que són famílies de persones desplaçades o refugiades que ho han perdut tot. Els ofereixen un futur en aquesta nova localització, terres i una casa, que són finançades per Turquia però també per bancs alemanys i ONGs. Altres persones refugiades síries són forçades a traslladar-se a viure allà assumint el rol de repobladores, per exemple, fent-los signar documents en turc, una llengua que no entenen.

4. Atacs a l'economia de les regions no ocupades

En aquestes àrees, l'economia és atacada sistemàticament amb la intenció d'afeblir el potencial de resistència material i moral i provocar contradiccions dins de la societat al dificultar la vida de la gent. Podem distingir els següents atacs:

- Atacs directes com ara la crema del blat a Rojava el maig del 2019: a vegades els incendis són provocats per l'Estat Islàmic, que els reivindica, i altres vegades són provocats pels atacs de l'artilleria turca.
- El bloqueig com el que aïlla Rojava del Kurdistan iraquianès, un bloqueig orquestrat per les forces del govern regional kurd del clan Barzani i que està íntimament lligat als interessos turcs. Des

d'estiu del 2020, els efectes d'aquest bloqueig han estat reforçats per les sancions dels EUA contra Assad i el veto de Rússia a obrir els passos fronterers.

5. Atacs a l'economia de les regions ocupades

La destrucció també s'està produint a les regions ocupades i té dos objectius, segons la zona:

- Un d'ells és fer impossible les condicions de vida a les zones gestionades per les autoritats regionals autònomes. D'aquesta manera, es contribuiria a la despoblació d'aquestes àrees. Per exemple, el 5 de desembre del 2019, un comboi de soldats turcs va desmantellar la subestació de Mabruka i al-Bawab, fet que va provocar el col·lapse del subministrament elèctric a la regió.
- Turquia té com a objectiu evitar l'autonomia econòmica dels territoris ocupats per tal de fer que la població depengui dels intercanvis econòmics amb la potència ocupant. A Efrîn, les milícies van arrencar les oliveres, la principal font d'ingressos de la població. Immediatament Turquia es va beneficiar d'aquesta operació perquè a partir d'aleshores la gent de la zona ha d'importar olives i oli de Turquia aconseguint d'aquesta manera que la regió sigui econòmicament dependent.

Aquest procés ja el van aplicar els aliats de Turquia a Alep: abans de la guerra civil, un dels objectius de la política local a Alep era construir una economia que fos el més independent possible. Per aconseguir-ho, van combinar la inversió pública amb estrictes controls a la importació i amb aquesta estratègia, la ciutat es va convertir en un punt central de la indústria tèxtil síria.

Però durant la guerra i fins que la ciutat va ser reconquerida per les tropes del govern sirí, els islamistes aliats de Turquia van desmantellar la indústria per obrir el mercat sirí als productes turcs.

6. Control de punts estratègics

La guerra de baixa intensitat que l'exèrcit turc lliura contra les regions alliberades al Kurdistan iraqià no només es manifesta amb els bombardejos (fins i tot amb armes químiques) i les incursions de batallons contra les muntanyes de Qandîl, sinó també amb la creació de nombroses bases militars per envoltar i estrangular les regions alliberades. La primera d'aquestes bases es va instal·lar el 1997.

En aquell moment, centenars de manifestants kurdes van protestar contra les bases militars i els bombardejos. Desarmades, van atacar la base de Şeladize (província de Duhok) i van calar foc a vehicles militars.

Tot i això, al juny del 2018 ja hi havia 13 grans bases turques a la regió de Qandîl, així com diverses petites estacions perifèriques i l'agost del 2022, hi ha al voltant d'unes 100 bases permanents de diverses mides. Aquest augment desemboca en un canvi qualitatiu en tant que s'ha passat d'un entramat de bases d'operacions anti-guerrilla a una ocupació militar que va més enllà del marc de la baixa intensitat.

7. Atacs en el front de les TIC

Turquia també està atacant al moviment d'alliberament kurd en el camp de les tecnologies de la informació. Aquests atacs contra la comunicació es poden distingir per la seva naturalesa (atacs de hardware o atacs de TIC) i pel seu objectiu (en el camp de la comunicació o la comunicació dels mitjans cap al món exterior). Un exemple d'això és l'ofensiva a Twitter que va tenir lloc abans dels atacs turcs del 9 d'octubre del 2019, quan es van crear un gran nombre de comptes de Twitter per enviar propaganda pro-turca a la Twittersphere.

8. Terror i assassinats selectius

Els atacs terroristes i els assassinats selectius també formen part del repertori de l'Estat turc. Els primers és més probable que siguin realitzats per les milícies, com per exemple, l'atac de l'11 de novembre del 2019, quan tres explosions simultànies a Qamişlo, una ciutat de majoria kurda, van matar sis persones i en van ferir a 42. D'altra banda, l'Estat turc és directament responsable dels assassinats selectius. Així, el servei secret

turc MIT va assassinar el membre del Comitè Central del MLKP i líder del MLKP-Rojava, Bayram Namaz (Baran Serhat), amb una bomba al seu cotxe el 23 de març del 2019. El tercer cas, és el dels atacs amb drons (p. ex. el que va matar a la Jiyan Tolhildan, a la Roj Xabûr i a la Barîn Botan, 3 dones comandants de les YPJ que acabaven d'assistir a un esdeveniment públic el 22 de juliol del 2022, a prop de Qamişlo).

Aquesta categoria es pot ampliar amb els bombardejos militars, el principal objectiu dels quals és atemorir la població i provocar el seu desplaçament. Entre ells es troba el bombardeig militar del mercat de Tel Rifaat el 2 de desembre del 2019, que va tenir com a objectiu a les persones que havien fugit d'Efrîn cap a Rojava.

Aquest bombardeig va matar a deu persones civils, inclosos vuit infants. El terror també és la norma als territoris ocupats: els segrestos, assassinats, violacions i saquejos són habituals per a la població d'Efrîn i Serêkaniyê.

9. Inversions econòmiques i d'infraestructura

Com qualsevol guerra, la guerra composta té com a objectiu la pau, però la pau en una situació política que s'ha transformat. Les inversions econòmiques i d'infraestructura, denominades "programes de desenvolupament", formen part d'aquest marc. Hi ha "ciutats noves", escoles i carreteres, subvencions per a les ONG i les seves associacions locals, etc.

Turquia ja ha aplicat aquesta política al nord de Kurdistan (al sud-est de Turquia). Parts senceres del districte de Sûr, el centre històric d'Amed, van ser arrasades després de l'abolició de l'autonomia. El 2015, 6.000 famílies kurdes van ser expulsades i no se'ls permet ornar. El març del 2016 es va destituir el Consell de Ministres. L'Estat turc va crear així la possibilitat d'expropiar terres privades i es van sostreure a la població local 6.292 habitatges, edificis públics municipals i patrimoni cultural cristià.

10. Aliances polítiques i ideològiques

Per construir la seva "pau", les forces invasores han de poder comptar amb una xarxa de col·laboradors. Aquesta xarxa s'aconsegueix a través de la confluència d'interessos, la corrupció directa o l'afinitat ideològica. Òbviament, les forces reaccionàries i patriarcals són, especialment, part potencial d'aquesta xarxa. A Síria, les forces islamistes són les col·laboradores de Turquia, però també ho són les estructures tribals feudals; a l'Iraq aquest rol el té el Partit Democràtic del Kurdistan (KDP) del clan Barzani.

11. Propaganda

La propaganda és un element essencial d'aquesta guerra que no vol mostrar-se com a tal.

L'acció de propaganda és directa (a través de canals associats obertament amb Turquia i els seus aliats) o indirecta (a través de mitjans aparentment neutrals). D'una banda, es difon informació seleccionada específicament. De l'altra, la desinformació juga un paper important, difonent acusacions falses, mentides i rumors creïbles i ben investigats. Estan dirigits als mitjans de comunicació, a les forces polítiques i les ONG europees.

Alguns exemples són:

- Provocacions i operacions de "falsa bandera": els delictes comesos per les forces turques o els seus aliats s'atribueixen a les forces kurdes.
- Muntatge d'operacions humanitàries que presenten l'ocupació turca com a beneficiosa per a la població.

12. Legalisme "antiterrorista"

Una dels grans avantatges per l'ocupant d'aquesta guerra de baixa intensitat és que pot presentar-se com una força policial en lloc d'una força de guerra. A nivell legal, això priva a la resistència de totes les mesures de protecció de les lleis de la guerra .

La potència ocupant també pot invocar la llei antiterrorista a nivell nacional i internacional, en particular referint-se als acords internacionals d'"alto el foc", per estigmatitzar les accions de la resistència.

D'aquesta manera, Turquia s'assegura que els Estats Units i les potències europees condemnaran a les forces de resistència. Les persones membres d'aquestes forces també són amenaçades amb la denegació o la retirada de l'estatut de refugiat polític, fet que pot resultar en l'extradició a Turquia o l'empresonament a Europa.

13. Mesures estratègiques de profunditat

La guerra turca no es limita al Kurdistan. S'està estenent per totes les zones on el moviment d'alliberament kurd té forces i aliats, i a les regions veïnes del Kurdistan.

En aquest sentit, els agents de Turquia també estan intentant aïllar el moviment de solidaritat a Europa i a altres llocs: utilitzen campanyes de premsa i grups de pressió per a la criminalització de les organitzacions kurdes o de l'esquerra revolucionària turca, etc.

14. La guerra de l'aigua

Des dels inicis de l'ofensiva turca, un dels objectius estratègics de Turquia ha sigut prendre sota control el subministrament d'aigua per a la població de Rojava. El 10 d'octubre del 2019, la presa de Bouzra, que abasteix d'aigua a la ciutat de Dêrik, fou l'objectiu de les forces aèries turques, alhora el subministrament d'aigua per a la ciutat de Hesekê es va interrompre per danys a la planta de tractament d'aigua ubicada a Alok. Aquesta última abasteix a 400.000 persones a la regió. El 2022, el govern turc ha reduït el cabal de l'Èufrates per segon any consecutiu, entregant a Síria només 200 metres cúbics d'aigua per segon de mitjana, en lloc dels 500 metres cúbics acordats pel tractat signat entre Turquia, Síria i Iraq l'any 1987.

La retenció d'aigua per part de Turquia provoca sequeres al Nord i a l'Est de Síria on l'Èufrates és la principal font hidràulica per al consum, reg i producció elèctrica. L'agricultura, la ramaderia i la sanitat pública ja se'n ressenten, perquè, per exemple, un prolongada reducció del fluxe d'aigua

conduïx a l'estancament i la contaminació de l'aigua i, per tant, amenaça tots els cultius estivals (verdures i cotó).

IV. Antecedents històrics

Turquia no va inventar l'estratègia de guerres de baixa intensitat contra els pobles alliberats. Aquesta estratègia ha estat utilitzada per diverses potències dominants per debilitar un país alliberat en connexió amb una invasió clàssica o com una estratègia de "segona opció" després del fracàs d'una invasió.

Posarem només dos exemples:

- Cuba: Estats Units va practicar la mateixa barreja de sabotatge econòmic, assassinats i difusió de rumors. A principis de 1960, per exemple, van cremar 300.000 tones de canya de sucre en diverses parts de país. Les persones que simpatitzaven amb la revolució van ser deliberadament assassinades, especialment els·lxs alfabetitzadors·xs rurals. El desembre del 1960, la CIA i l'església van difondre sistemàticament rumors que Fidel Castro volia enviar els joves a camps d'adoctrinament a l'URSS. Això va generar pànic entre les famílies, fet que va fer que més de 14.000 infants fossin portats als Estats Units per exiliades cubanes. Segons estimacions cubanes, la guerra de baixa intensitat va provocar 3.478 morts, 2.099 persones amb incapacitats de per vida i un total de 181.100 milions de dòlars en danys materials.
- Moçambic: Després de l'alliberament del país del poder colonial portuguès el 1975, Sud-àfrica va iniciar una guerra de baixa intensitat contra aquest país ja que temia que el país servís de base per a moviments contra l'apartheid. Patrocinant la milícia RENAMO, Sud-àfrica i Rhodèsia van mantenir una força guerrillera de dretes que va matar gairebé un milió de persones i va devastar Moçambic en quinze anys. Com a conseqüència, el 1986 s'havia convertit en el país més pobre del món.

Es podrien citar altres exemples com el de Nicaragua. Durant la Guerra Freda, els efectes d'aquestes guerres de baixa intensitat es van compensar d'alguna manera mitjançant intervencions de l'URSS o de la Xina.

No obstant això, aquestes guerres van tenir un fort impacte en les societats que van atacar. D'una banda, un impacte directe a través de les morts i la destrucció, i de l'altra, indirecte, afectant als recursos per a la construcció i reproducció de la societat.

V. El model israelià

Els poders que s'enfronten a un o més pobles que són hostils al seu govern han adoptat aquesta estratègia de guerra de baixa intensitat en lloc del genocidi total. Hem vist els seus principis, una guerra que pretén no ser-ho, des dels districtes republicans de Belfast fins als bantustans a Sud#àfrica.

També és l'estratègia que Israel està fent servir contra la població palestina. La població palestina està segregada en àrees econòmicament inviables, envoltada d'assentaments, murs i bases militars, que depenen dels israelians per a l'aigua i l'electricitat. Tots els intents de resistència són esclafats de manera brutal i eficaç, però amb la suficient precisió i discreció perquè aquesta guerra quotidiana contra tot un poble aparegui com una simple operació de seguretat.

Les tècniques israelianes són imitades per l'Estat turc fins a l'últim detall:

- La destrucció de les cases de les famílies de persones acusades de ser membre de la resistència. Així, la primera setmana de desembre del 2019, els militars turcs i els islamistes del FSA (Exèrcit Lliure de Síria) van arrasar amb dinamita les cases de presumptes seguidors de les SDF (Forces Democràtiques Síries) com a mesura punitiva. Al poble kurd de Gora Maza, a uns 30 quilòmetres de Girê Spî, van arrasar cases amb màquines de construcció.
- La construcció d'un "mur de seguretat": a partir del 2005, Israel va construir un "mur de seguretat" que delimita els territoris

palestins. La barrera segueix aproximadament la frontera del 1967 durant més de 700 km però sovint penetra a Cisjordània per integrar assentaments jueus. Basant-se en aquest model, Turquia va construir un mur de 564 km de llarg els anys 2017 i 2018, utilitzant blocs de formigó mòbils de dos metres d'ample i tres metres d'alt, cadascun amb un pes de set tones.

- El pla per crear una zona de seguretat de 30 km de profunditat al llarg de la frontera entre Síria i Turquia, ocupada per persones desplaçades i gestionada per forces aliades amb Turquia, també es basa en una estratègia ja utilitzada per Israel. Entre els anys 1978 i 2000, Israel va establir una franja fronterera de 20 km de profunditat al llarg de la frontera amb el Líban, construïda i equipada per Israel. L'Exèrcit del Líban del Sud va lliurar allà una guerra bruta (amb centres de tortura i execucions extrajudicials) contra la resistència libanesa i palestina.
- El control de la població a través del control de l'aigua: durant els acords d'Oslo, Israel va declarar que el 80% de l'aigua era utilitzada per ells i el 20% pels palestins. A les zones A (sota l'Autoritat Palestina) i B (sota règim mixt), les ciutats palestines són proveïdes en principi per la companyia d'aigua israeliana. No obstant això, a l'estiu, l'aigua del riu és insuficient i les autoritats palestines han de racionar-la. Els palestins que viuen a la zona C (67% de Cisjordània), on Israel exerceix un control civil i militar absolut, han de viure amb 20 litres d'aigua per persona i dia, incloent-hi l'aigua per a l'agricultura.

VI. Baixa i alta intensitat

Des de la primera edició d'aquest estudi, hi ha hagut una nova alerta d'invasió durant l'estiu del 2022: la declaració d'intencions d'Erdogan, el desplegament militar, les maniobres diplomàtiques per obtenir llum verda per part d'EUA i Rússia. Des d'aquestes últimes maniobres Turquia ha aturat temporalment el projecte d'invasió, i per tant la guerra de baixa intensitat ha tornat.

Aquesta recrudescència hauria de suscitar reflexions teòriques. Pot la "baixa intensitat" canviar cap a "alta intensitat" només a través de l'increment d'hostilitats?

La qüestió és particularment rellevant en el cas de de la part del Kurdistan ocupada per Iraq, on el número de bases i posicions turques ha augmentat notablement. Aquest creixement pot procedir d'un mecanisme clàssic en la història de la contrainsurgència. Les forces repressives construeixen bases d'operacions, asseguren carreteres per abastir aquestes bases i posicions. És un procés clàssic: cada nou assentament es converteix en sí mateix en un objectiu per la guerrilla, fet que justifica la construcció de nous llocs d'avançada.

Però hi ha certs moments, com ja hem comentat, en els que la presència turca es converteix pura i simplement en una ocupació militar, i és doncs allà que ja fa temps que hem deixat enrere la "baixa intensitat".

Per Rojava, l'ofensiva terrestre que amenaça les ciutats sembla estar relacionada amb dues formes de guerra, com de fet el desenvolupament de la tecnologia i la doctrina d'ús de drons.

L'ús de drons permet:

- presència aèria permanent (baix consum de combustible, els pilots no es cansen, etc.)
- baix cost (la despesa de la producció, el funcionament operatiu i manteniment es més baix que en el cas dels avions)
- baixa repercussió (els drons poden volar sobre Síria sense restriccions, mentre que l'ús d'avions podria suposar una intervenció per part de l'Estat sirià o requeriria autorització de Rússia i/o dels EUA)
- baix risc (els pilots no corren perill)
- impacte superior en comparació amb atac aeri ocasional (degut a la capacitat d'atacar en qualsevol moment).

Durant el primer semestre del 2022, el Nord-est de Síria ha patit 47 atacs amb drons (89 en total el 2021). Amb l'ús de drons (que sens dubte està encapçalat per Turquia i Israel), un nou fenomen està emergint, "l'ocupació aèria" que cada cop s'assembla més a una ocupació del país.

VII. Conclusió

El moviment de solidaritat amb Rojava no pot perdre de vista la possibilitat d'una nova ofensiva a gran escala contra Rojava, com la que hi va haver a Efrîn i Serêkaniyê.

No sabem quant durarà la fase actual que va començar a finals del 2019.

El que sí que sabem és que la guerra de baixa intensitat que actualment Turquia està lliurant contra totes les àrees alliberades del Kurdistan (Rojava, Qandîl, etc.) constitueix una agressió militar forta, contínua i variada.

Per oferir resistència, són necessaris molt d'esforç, mitjans, intel·ligència i determinació.

La solidaritat internacional pot i ha de ser un suport decisiu per aquesta resistència, sempre que sigui forta, contínua i diversificada.

